

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miroslavy Holubové a soudkyň Mgr. Jany Misiáčkové a JUDr. Marcely Plutkové v exekuční věci

oprávněného: **PROFI CREDIT Czech a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinné: **Jindra S.**, narozená dne xxx
bytem xxx

za účasti manžela povinné:

Pavel S., narozený dne xxx
bytem xxx

pro peněžité plnění, o zastavení exekuce

k odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 10. 7. 2019, č. j. 63 EXE 1211/2011-39

takto:

- I. Usnesení okresního soudu se v odstavcích I. a IV. výroku **potvrzuje**.
- II. Usnesení okresního soudu se v odstavcích II. a III. výroku **mění** tak, že oprávněný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Martinu Tunklovi, Exekutorský úřad Plzeň-město, na nákladech exekuce částku 7 865 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud zastavil exekuci podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (odst. I. výroku), uložil oprávněnému, aby zaplatil soudnímu exekutorovi Mgr. Martinu Tunklovi, Exekutorský úřad Plzeň-město na nákladech exekuce částku 3 932,50 Kč (odst. II. výroku), povinné uložil zaplatit soudnímu exekutorovi částku 3 932,50 Kč (odst. III. výroku) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (odst. IV. výroku).
2. Proti tomuto usnesení se včas odvolal oprávněný. V obsáhlém odvolání namítal, že rozhodnutí okresního soudu stojí převážně na nesprávném právním posouzení věci. Odkázal na řadu

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Fachinelli.

rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Ústavního soudu ČR, krajských soudů a Městského soudu v Praze. Podle jeho názoru nelze v dané věci aplikovat rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11, protože Ústavní soud posuzoval odlišné případy. Dále uvedl, že mezi účastníky byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva, nebylo tudíž možné použít závěry Nejvyššího soudu ČR vyjádřené v rozhodnutí sp. zn. 31Cdo 1945/2010, závěry Ústavního soudu vyjádřené v rozhodnutích sp. zn. I. ÚS 199/11 a III. ÚS 4084/12. Dále oprávněný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3712/2012. Oprávněný upozornil, že ve vztahu k úrokům, RPSN a ke smluvním pokutám povinná svým podpisem pod smlouvou o úvěru stvrdila to, že souhlasí se smluvními ujednáními k této smlouvě. Proti nim ničeho nenamítala, poskytnuté finanční prostředky přijala a zavázala se je splatit za podmínek ve smlouvě uvedených. Podle oprávněného úrok, RPSN a ani smluvní pokuty nejsou v rozporu s dobrými mravy. Smluvní ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru tvořila nedílnou součást smlouvy a byla povinné při podpisu předložena, povinná měla dostatek času se s nimi seznámit. Podle názoru oprávněného nelze pojímat ochranu spotřebitele jako nejvyšší právní princip. Není možné zanedbávat zásadu proporcionality. Ve vztahu ke smluvní pokutě oprávněný namítl, že ujednání, které výši smluvní pokuty činí závislou na době, po kterou trvá porušení smluvní povinnosti, není neplatné. Ujednání výše či způsobu určení smluvní pokuty je věcí dohody účastníků, je proto možné sjednat smluvní pokutu i konkrétní částkou za každý den prodlení, přiměřenost smluvní pokuty je třeba posuzovat individuálně, takže i smluvní pokuta přesahující 100 % hodnoty zajišťované pohledávky může být považována za přiměřenou. Dále oprávněný namítl, že je třeba přiměřenost smluvní pokuty posuzovat vzhledem k celkovým okolnostem úkonu. Smluvní pokuta sjednaná ve výši zhruba 0,5 % denně je posuzována jako platné ujednání. Z pohledu přiměřenosti výše smluvní pokuty je na místě hodnotit jinak smluvní pokutu sjednanou ve formě pevně stanovené částky a smluvní pokutu sjednanou formou určité sazby za stanovenou časovou jednotku. Výkon práva sice nesmí být v rozporu s dobrými mravy, avšak, dle soudní praxe, nemůže při posuzování, zda jde o rozpor s dobrými mravy, zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává rozporu s dobrými mravy, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídatosti při uzavírání konkrétního právního vztahu. Pokud by tedy byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor s dobrými mravy, de facto by bylo nezodpovědnému jednání dlužníka, spočívajícímu v porušení zásady pacta sunt servanda a autonomie vůle poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem. Dohodly-li se smluvní strany na poskytnutí úvěru za určitých podmínek, je obecně nezbytné vycházet z premisy, že tak učinily po pečlivém zvážení všech důsledků z toho plynoucích. Opačný závěr by byl totiž v přímém rozporu se zásadou pacta sunt servanda, to je, že smlouvy musí být splněny. Podle názoru oprávněného předmětná smlouva uzavřená mezi účastníky je v celém svém rozsahu platná a strany v celém svém rozsahu zavazuje. Dále se oprávněný vyjadřoval k okolnostem uzavření rozhodčí smlouvy. Navrhl, aby napadené usnesení bylo změněno tak, že exekuce vedená na majetek povinné se nezastavuje.

3. Krajský soud po provedeném odvolacím jednání přezkoumal napadené usnesení okresního soudu, řízení, které předcházelo jeho vydání, se závěrem, že odvolání není důvodné.
4. Ze spisu vyplývá, že v projednávané věci se oprávněný podaným exekučním návrhem ze dne 13. 7. 2011 (podaným u soudu dne 25. 8. 2011) domáhal nařízení exekuce na majetek povinné a pověření soudního exekutora pro vymožení peněžité pohledávky ve výši 60 619 Kč s 6% úrokem z prodlení od 5. 10. 2010, náhrady nákladů nalézacího řízení - poplatku za rozhodčí řízení ve výši 1 600 Kč na základě rozhodčího nálezu, který vydal rozhodce Mgr. Marek Landsmann dne 2. 12. 2010, sp. zn. La 5942/10-13. Podle uvedeného rozhodčího nálezu byla povinná zavázána zaplatit oprávněnému částku 63 737 Kč s 6% úrokem ročně od 5. 10. 2010 do zaplacení a náklady rozhodčího řízení ve výši 1 600 Kč. Uvedený rozhodčí nález byl opatřen doložkou právní moci nastalou dne 3. 12. 2010 a vykonatelností nastalou dne 7. 12. 2010. Okresní soud exekuci nařídil usnesením ze dne 5. 9. 2011 a provedením exekuce pověřil soudního exekutora Mgr. Martina Tunkla, Exekutorský úřad Plzeň-město. Dne 30. 1. 2019 podal manžel povinné návrh na částečné zastavení exekuce ohledně

postižení osobního automobilu zn. DACIA. Okresní soud nařídil ve věci ústní jednání, které proběhlo 10. 7. 2019. U tohoto ústního jednání povinná nejprve tvrdila, že si úvěr od oprávněného nikdy nevzala, žádné peníze od něj nikdy neviděla, v další části jednání připustila, že o nějakou půjčku požádala, v roce 2008 už byla ve starobním důchodu, měla důchod 6 300 Kč.

5. Okresní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že je nutno exekuci podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit a vydal napadené usnesení.
6. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ust. § 52 odst. 1 ex. řádu exekuce bude zastavena, jestliže je nepřijatelná, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
7. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva). Podle odst. 3 rozhodčí smlouva se může týkat a) jednotlivého již vzniklého sporu (smlouva o rozhodci), nebo b) všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů (rozhodčí doložka).
8. Podle § 3 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení rozhodčí smlouva musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná. Písemná forma je zachována i tehdy, je-li rozhodčí smlouva sjednána telegraficky, dálnopisem nebo elektronickými prostředky, jež umožňují zachycení jejich obsahu a určení osob, které rozhodčí smlouvu sjednaly.
9. Odvolací soud dospěl stejně jako okresní soud k závěru, že je exekuci namístež zastavit podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Odvolací soud se neztotožnil se závěrem okresního soudu o důvodu neplatnosti rozhodčí doložky, podle názoru odvolacího soudu však konkrétní podmínky, za nichž došlo k uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru, ve svém souhrnu naplňují kritérium tzv. zjevné nespravedlnosti, jak jej v rozhodovací praxi vymezil Ústavní soud. V této části se odvolací soud shoduje se závěry soudu 1. stupně.
10. Z obsahu dokazování provedeného před soudem I. stupně vyplývá, že oprávněný součástí smlouvy o úvěru učinil smluvní ujednání, přičemž v článku 18 těchto smluvních ujednání byla obsažena rozhodčí doložka, dle které pravomoc k řešení veškerých sporů vzniklých ze Smlouvy má rozhodce, a to JUDr. Eva Vaňková či Mgr. Marek Landsmann, a pro případ, že by nikdo z nich nemohl funkci rozhodce vykonávat, měl být rozhodce určen ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. Závěry rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 2504/2014, na které odkázal soud I. stupně, byly překonány následně vydanými rozhodnutími NS ČR sp. zn. 20Cdo 1330/2016 a sp. zn. 20Cdo 4543/2017. V těchto následně vydaných rozhodnutích Nejvyšší soud připustil, že týká-li se důvod neplatnosti toliko části rozhodčí doložky, kterou lze oddělit od zbývající části rozhodčí doložky, může být neplatná toliko důvodem neplatnosti dotčená část rozhodčí doložky. V dané věci bylo mezi účastníky dojednáno, že pravomoc k řešení sporů mezi účastníky mají dva jmenovitě určené rozhodci a to JUDr. Eva Vaňková a Mgr. Marek Landsmann, přičemž rozhodčí nález vydal právě Mgr. Marek Landsmann a nikoliv osoba určená ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. V této části, kterou je možno od zbývající části rozhodčí doložky oddělit (v určení jmenovitě označených rozhodců), je rozhodčí doložka určitá.
11. V rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR je i nadále akceptován názor, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu (srov. např. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/1998, uveřejněné pod číslem 4/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002, uveřejněné tamtéž pod číslem 62/2004). Ani Ústavní soud ve svém rozhodování nedal jednoznačně najevo, že by exekuční soudy měly přezkoumávat rozhodčí nálezy

z hlediska jejich věcné správnosti, když exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoli pro autoritativní nalézání práva, a není ani řízením přezkumným (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. ledna 2012, sp. zn. I. ÚS 871/11, bod IV, nálezy ze dne 3. dubna 2012, sp. zn. IV. ÚS 2735/11, bod 14, 15).

12. Ústavní soud však v nálezu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, stanovil kritérium zjevné nespravedlnosti pro posuzování rozhodčích nálezů jako způsobilých exekučních titulů, podle něhož nelze připustit, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů kombinací celé řady právních prostředků, jimiž může být dotčena nejen sféra právní, ale v konečném důsledku i osobní sféra klienta. Z uvedeného je zřejmé, že by vždy mělo jít o posouzení souhrnu konkrétních smluvních podmínek i okolností, za nichž byla uzavřena smlouva o půjčce (či úvěru) a rozhodčí smlouva, zda jde o exces mimořádně silný, v kolizi se základními principy demokratického řádu, neboť pouze v takovém případě lze povinnému poskytnout ochranu v exekučním řízení. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 4022/2017 a Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 a řadě dalších (např. sp. zn. 20 Cdo 1387/2016).
13. Odvolací soud v té souvislosti poukazuje rovněž rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 20 Cdo 1612/2019, ve kterém je vyjádřen závěr, že ačkoliv přezkum věcné správnosti vykonávaného exekučního titulu není jako takový v exekučním řízení přípustný, není vyloučeno, aby se otázka platnosti hlavní (zde úvěrové) smlouvy stala významnou pro hodnocení i na ni navazující rozhodčí smlouvy, a to s tím rozhodným směřováním, jímž je posouzení, zda vzhledem k jejímu obsahu a procesu jejího sjednání byla dána pravomoc rozhodce k vydání vykonávaného rozhodčího nálezu. I přesto, že neplatnost smlouvy hlavní sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005) a ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu, nelze opomenout uvážit, zda obojí ve svém celku (jak obsahovém, tak procedurálním) není postiženo kolizí se zde rozhodnými dobrými mravy, resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele. Pro posouzení přiměřenosti výsledku rozhodčího řízení je na místě zabývat se zejména mírou a zjevností rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy z pohledu hmotného práva (i s ohledem na výši smluvní pokuty, na smluvní úrok z poskytnuté částky, na výši odměny za poskytnutí úvěru), s přihlédnutím k možnému zneužití finanční tísně spotřebitele i k míře indicií, které podporují závěr o ekonomické provázanosti rozhodce s oprávněným. Zohlednit je rovněž třeba i způsob ustanovení rozhodce, míru a odůvodněnost pasivity povinného jako spotřebitele, který své námitky ve vztahu ke způsobu určení rozhodce, jakož i hmotněprávní výhrady k plnění, které bylo v rozhodčím řízení přiznáno, nevznosl již při podpisu rozhodčí smlouvy, případně v rozhodčím řízení či v rámci žaloby podle ustanovení § 31 zákona o rozhodčím řízení. Toto zkoumání je třeba provést nejen jednotlivě v dílčích částech, ale i komplexně v celkovém úhrnu.
14. Pro závěr, zda úvěrová smlouva uzavřená mezi účastníky je neplatná (a proto je neplatná i rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce) ve smyslu rozhodovací praxe Ústavního soudu, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to za pomoci kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytýčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky atd. Současně je nezbytné zohlednit i konkrétní okolnosti, za kterých byla úvěrová smlouva uzavírána (viz usnesení NS ČR sp. zn. 20Cdo 1387/2016).
15. Pokud jde o zjištění skutkového stavu, pak okresní soud tento zjistil správně.
16. V dané věci uzavřeli oprávněný a povinná smlouvu poskytnutí revolvingového úvěru, přičemž návrh této smlouvy byl povinnou podepsán 10. 7. 2008. Na základě této smlouvy mělo být povinné vyplaceno 50 000 Kč s tím, že smluvní odměna za poskytnutí úvěru měla činit 56 416 Kč. Celkovou částku ve výši 106 416 Kč měla povinná zaplatit oprávněnému v 36 splátkách po 7 622 Kč. Podle dodatku ke smlouvě o revolvingovém úvěru ze dne 31. 7. 2008 došlo k upřesnění parametrů smlouvy tak, že výše úvěru činila 63 864 Kč, částka k vyplacení činila 30 000 Kč a smluvní odměna

činila částku 33 864 Kč. RPSN úvěru činilo 77,95 %, výše sjednaného revolvingu činila 42 576 Kč, smluvní odměna za poskytnutí revolvingu činila 23 843 Kč, RPSN úvěru po poskytnutí každého revolvingu činila 63 %. Dne 2. 8. 2010 byl uzavřen další dodatek ke smlouvě, kdy povinná požádala o odklad splátek, a bylo dojednáno, že smluvní odměna za odklad splátek činí 3 548 Kč, RPSN po uzavření dodatku pak byl stanoven ve výši 77,49 %. Na zadní straně Smlouvy jsou uvedena „Smluvní ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru poskytovaném společností Profi Credit Czech a.s.“ (dále jen „smluvní ujednání“), kdy v čl. 2.5 těchto ujednání je sjednáno, že pokud bude úvěr poskytnut v nižší výši, než je sjednána ve Smlouvě, bude dlužníkovi zaslán dodatek ke Smlouvě obsahující patřičné parametry úvěru, přičemž pokud dlužník neučiní tam vymezené úkony k odmítnutí dodatku, stává se dodatek účinným a podmínky v něm uvedené se stávají součástí původní Smlouvy. Dodatek byl povinně zaslán s datem 31. 7. 2008. Ve smluvních ujednáních smlouvy o revolvingovém úvěru bylo, mimo jiné, v článku 6 uvedeno „Zajištění“, kdy dle citovaného ustanovení povinná vystavila a odevzdala oprávněnému blankosměnku bez ujednání splatnosti a směnečné sumy. Součástí ustanovení bylo udělení oprávnění k vyplnění směnky oprávněnému v případě, že se povinná dostane do prodlení s hrazením závazků ze Smlouvy. Směnečná suma byla vyplněna na částku 63 737 Kč, datum splatnosti 4. 10. 2010. Směnečný peníz se skládal ze zbývajících dlužných částek dle splátkového kalendáře 30 158 Kč, smluvní pokuty dle článku 13.4 smluvních ujednání v částce 30 158 Kč a penalizační faktury ve výši 1 647 Kč. Dále z článku 13 smluvních ujednání vyplývají sankce pro případ prodlení s úhradou splátky nebo její částí v návaznosti na dobu, po kterou je dlužník v prodlení. V bodě 13.1 byla sjednána smluvní pokuta 8 % z dlužné splátky v případě prodlení 15 dnů a smluvní pokuta 13 % z dlužné splátky v případě prodlení 30 dnů (nad rámec prvně sjednané smluvní pokuty). V bodě 13.4 byla stanovena smluvní pokuta ve výši 50 % z maximální výše úvěru v případě konkrétně vymezených porušení smlouvy, zejména prodlení s úhradou či při jakémkoli jiném porušení Smlouvy. Smluvní ujednání nebyla opatřena podpisem povinné. V článku 18 smluvních ujednání byla obsažena rozhodčí doložka, dle které pravomoc k řešení veškerých sporů vzniklých ze Smlouvy má rozhodce, a to JUDr. Eva Vaňková či Mgr. Marek Landsmann, a pro případ, že by nikdo z nich nemohl funkci rozhodce vykonávat, měl být rozhodce určen ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. V řízení bylo dále prokázáno, že povinná do 23. 4. 2010 uhradila oprávněnému celkem 37 254 Kč, následně přestala předepsané splátky platit. Dle tzv. karty klienta zůstávalo k datu 4. 10. 2010 k úhradě 65 337 Kč. Dle oznámení o zesplatnění dluhu činila k datu 22. 9. 2010 dlužná částka 63 737 Kč, tato sestávala ze zbývajících dlužných částek dle splátkového kalendáře ve výši 30 158 Kč, neuhrazené penalizační faktury ve výši 1 647 Kč a smluvní pokuty ve výši 31 932 Kč. V rámci exekuce bylo vymoženo 26 125 Kč, před zahájením exekučního řízení povinná uhradila 2 818 Kč.

17. Uvedené smluvní podmínky spolu s ujednáními o sankcích (jak vyplývá z jednotlivých článků smluvních podmínek) neměla povinná za okolností, za nichž došlo k ujednání úvěru a rozhodčí doložky, možnost zásadním způsobem předem ovlivnit. Návrh úvěrové smlouvy, smluvní ujednání, které obsahovaly rozhodčí doložku, byly v písemné podobě oprávněným předem připravené a předloženy povinné, přičemž povinnou byl podepsán jen návrh smlouvy.
18. Z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 20Cdo 1612/2019 (a řady dalších) vyplývá, že obecné soudy jsou rovněž povinny zkoumat, zda poskytovatel úvěru před uzavřením úvěrové smlouvy posoudil schopnost spotřebitele úvěr splácet (jeho úvěruschopnost). Nedošlo-li k tomu, bylo by možné hodnotit úvěrovou smlouvu jako rozpornou s dobrými mravy, v té souvislosti jako neplatnou na ni navazující rozhodčí smlouvu, čímž by zanikla pravomoc rozhodce a byl by dán důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Posouzení, zda je reálné splacení dluhu, je výchozí zásadou, kterou by jako obecný princip měly soudy vzít v úvahu bez ohledu na to, zda je v nějakém zákoně výslovně zakotven anebo nikoliv (viz náleží Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III US 4129/18).
19. Pokud jde o posouzení úvěruschopnosti povinné, pak podle názoru odvolacího soudu oprávněný důsledně úvěruschopnost povinné před poskytnutím úvěru nezkoumal. Z listiny „analýza bonity“

vyplývá, že jako pravidelný měsíční příjem povinné byl uveden její plat u zaměstnavatele ve výši 6 504 Kč (bylo doloženo potvrzení zaměstnavatele) a starobní důchod ve výši 5 688 Kč (dle potvrzení ČSSZ Praha), dále jsou uvedeny výdaje (nespecifikované) ve výši 3 800 Kč měsíčně a nájemné, inkaso, doprava a ostatní ve výši 2 500 Kč (byť dle dokladu SIPO činilo nájemné, zálohy na plyn a elektřinu, poplatek za ČT a Čro a Kabelovou TV celkem částku 3 994 Kč). Celkem tedy výdaje měly činit částku 7 794 Kč. Podle listiny „analýza bonity“ povinná neměla sdílet s manželem společnou domácnost (tuto skutečnost povinná před okresním soudem popřela) Z uvedeného přehledu je tedy evidentní, že se v případě povinné naznačovala vysoká rizikovitost poskytnutí úvěru.

20. Podle názoru odvolacího soudu smlouva uzavřená mezi oprávněným a povinnou nebyla vyvážená a vyvolávala nerovnováhu mezi smluvními stranami. Povinné byl poskytnut úvěr, jak bylo uvedeno v dodatku ke smlouvě ve výši 63 864 Kč, přičemž jí bylo fakticky poskytnuto 30 000 Kč, další část „úvěru“ byla odměna za poskytnutí úvěru ve výši 33 864 Kč (představovala tak 112,88% poskytnuté částky). Pokud jde o úrokové sazby (v daném případě RPSN úvěru činilo 77,95 %), lze sice při sjednávání úvěru od nebankovních společností akceptovat vyšší úrokové sazby než u bank, protože cílovou skupinou těchto nebankovních společností poskytujících spotřebitelské úvěry jsou osoby, které nesplňují přísnější kritéria vyžadovaná bankami, a poskytování úvěru je spojeno s vyšší mírou rizika nesplacení, avšak úrokové navýšení musí mít své limity i u nebankovních úvěrů. Podle názoru odvolacího soudu jsou sjednané úroky nepřiměřeně vysoké. Oprávněnému podle smlouvy o úvěru vzniklo rovněž právo na nepřiměřené smluvní pokuty, jak je uvedeno v bodě 13 smluvních ujednání, kdy byla sjednána smluvní pokuta 8 % z dlužné částky v případě prodlení 15 dnů a smluvní pokuta 13 % z dlužné částky v případě prodlení 30 dnů (nad rámec prvně sjednané smluvní pokuty). V bodě 13.4 je stanovena smluvní pokuta ve výši 50 % z maximální výše úvěru v případě konkrétně vymezených porušení smlouvy, zejména prodlení s úhradou či při jakémkoli jiném porušení smlouvy. Splnění povinnosti bylo dále navíc zajištěno vystavením blankosměnky povinnou bez ujednání splatnosti a směnečné sumy.
21. Rozhodnutí okresního soudu, kterým byla exekuce v celém rozsahu zastavena, je proto z výše uvedených důvodů věcně správné, a proto je v odstavci I. výroku a v navazujícím výroku v odstavci IV. podle ust. § 219 o. s. ř. odvolací soud potvrdil. Lze konstatovat, že v této věci oprávněným požadované plnění nepřiměřeně postihuje povinnou, jsou tedy splněny zákonné důvody pro zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Ostatní okolnosti jako např. pasivita povinné při uzavírání smlouvy a v rámci rozhodčího řízení jsou ve vztahu posuzované věci nevýznamné.
22. Odvolací soud ve vztahu k rozhodování o nákladech exekuce při hodnocení otázky procesního zavinění na zastavení exekuce ve smyslu ustanovení § 89 exekučního řádu neshledal žádné důvody pro postup dle ust. 150 o. s. ř. Jak již obsáhle dovodila soudní praxe, oprávněnému je možno (obecně) v souvislosti se zastavením exekuce uložit povinnost k zaplacení nákladů exekuce a nákladů řízení povinnému pouze v případě, kdy lze na jeho straně shledat procesní zavinění na zastavení exekuce, a to zejména v situacích, kdy před podáním návrhu na nařízení exekuce nedbal požadavku náležité opatrnosti a pečlivosti a návrh podal a exekuci nadále vedl, ačkoliv mohl nepříznivý výsledek exekuce předvídat. Zavinění ve vztahu k zastavení exekuce v této věci je třeba v návaznosti na výše vyslovené závěry spatřovat u oprávněného. Oprávněný sám neinicioval zastavení exekuce, a to ani po ustálení soudní judikatury týkající se hodnocení rozhodčích nálezů jako exekučních titulů, se zastavením exekuce nesoúhlasil – a vyvolal i toto odvolací řízení.
23. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud usnesení okresního soudu v další odvoláním napadené části změnil tak, že povinnost k náhradě nákladů exekuce soudního exekutora ve výši 7 865 Kč uložil oprávněnému (výše přiznaných nákladů exekuce byla zjištěna okresním soudem správně).

24. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. a nepřiznal náhradu těchto nákladů žádnému z účastníků, protože oprávněný nebyl v odvolacím řízení úspěšný a povinné a jejímu manželovi podstatné odvolací náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je** možno za podmínek ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení prostřednictvím soudu, který rozhodoval v 1. stupni. O přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodnout jen Nejvyšší soud (§ 239 o. s. ř.).

Ostrava 29. května 2020

JUDr. Miroslava Holubová v. r.
předsedkyně senátu